



**R. P. Francisci Svarez Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi; Et In Conimbricensi Academia
Sacrarvm Litterarvm Olim Primarii Professoris Emeriti De
Divina Gratia Pars ...**

Continens Prolegomena sex, & duos priores libros De Necessitate Divinæ
Gratiæ Ad Honesta Opera

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1620

Cap. VII. Actum fidei non esse supernaturalem ex modo accidentali actus,
solum extrinsece illum denominante.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94086](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94086)

C A P V T VII.

*Actum fidei non esse supernaturalem ex modo
accidentali actus solum extrinsece il-
lum denominante.*

1. In hoc cap. tractabuntur variae sententiae statu-
entes supernaturalem actum in aliqua extrinseca de-
nominatione. Quem modum in primis in sola ratio-
ne meriti posuit Durand. supra, & sequitur Gabriel,
qui in hoc magis loquitur de amore, quam de fide.
Et in idem fere inclinatur aliquando Caietanus in di-
cto quodlibet. dum ait, contritionem informem, &
acquisitam, quae secundum ipsum potest tempore
antecedere charitatem per solam infusionem habitus
charitatis fieri contritionem perfectam, quamvis ex
hac infusione solum redundet in talem actum deno-
minatione extrinseca a dignitate personae desumpta.
Imo de ipsomet actu sentit, eundem, qui tempore pra-
cesit gratiam habituales, fieri ultimam dispositio-
nem ad illam, solum quia Deus per gratiam dilectionem
dignatur vii nostra acquisita contritione ad suum proprium
opus, quod est charitas habitualis. Et hac Dei dilectionem
vocat etiam gratiam Dei motionem, quamvis non im-
mutet intrinsece ipsum actum naturalem. Unde si
per illam motionem intelligat, quod ille actus
incipiat esse, vel conservari per aliquod auxilium spe-
ciale, coincidit cum sententia praecedenti e. iam im-
pugnata. Si vero intelligat solam acceptationem per
gratiam dilectionem Dei, quod magis indicat, sic
coincidit cum praesenti sententia. Nam, ut illa sit uni-
versalis, debet intelligi non de solo merito de condi-
gno, alioqui solum haberet locum in his actibus po-
tente tempore, vel natura subsequuntur infusionem
habituum, non vero ut praecedunt, quia ut sic non
sunt meritorij de condigno, quamvis supernaturales
sint. Intelligi ergo debet de quocumque merito, siue de
condigno, siue de congruo, siue imperativo, siue (ut
ita dicam) dispositivo, id est, quod sit dispositio pro-
xima, vel remota ad iustitiam.

2. Haec autem sententia vel repugnat assertioni cap.
5. vel omnino falsa est, tribus enim modis intelligi
potest differre actum meritorium a non meritorio.
Primo ex parte ipsorum actuum, quia unus per se
spectatus est dignus tali premio, & proportionatus
illi, non vero alius. Et sic verum quidem est actum de
se meritorium supernaturalem premij quocumque mo-
do, differre a non meritorio, tanquam supernatura-
lem a naturali. Nam haec differentia posterior est ra-
tio prioris, licet per illam a posteriori declaratur. Illa
enim differentia versari non potest inter actus intrin-
sece omnino similes, necessariū est enim ut actus il-
le, qui per se spectatus est meritorius, sit in se dignior,
& nobilior, & consequenter ut ratione suae substan-
tiae, vel alicuius modi intrinseci fundet illam ratio-
nem meriti, vel dispositionis. Non potest ergo illa
sententia intelligi de hoc modo meriti, quia modus
ille supponit intrinsecam differentiam inter actus in
conditione gratuita, & supernaturali, quae in uno est,
& non in alio, & ideo illum reddit proportionatum
ad meritum, & non alium. Et hanc differentiam nos
dicimus esse fundatam in substantia actus superna-
turalis, vel si constituit in modo, assignandus est alius
praeter meritum, qui sit intrinsecus actui, haec ergo
expositio non congruit illi opinioni, quia involuit
repugnantiam cum illa.

3. Secundo ergo modo potest differre actus meri-
torius a non meritorio ex parte personae operantis,
quia una est sancta, & in statu gratiae, alia vero in sta-
tu peccati, & inimicitiae Dei. Et haec etiam differentia
non sufficit ad explicandam supernaturalitatem istius-
modi actuum. Primo quia non est universalis, habet
enim locum in merito de condigno, non vero in me-

rito de congruo, quia hoc posterius potest esse etiam
sine habituali gratia, iuxta sententiam August. epist.
105. & de Praedest. Sanct. c. 5. quam infra suo loco tra-
ctabimus. Responderi potest, quamvis meritum de
congruo possit esse sine gratia sanctificante, non ta-
men sine aliquo habitu infuso, saltem fidei. Quia
fides est, quae impetrat cetera, & ita si quod meritum
impetratorium, seu de congruo antecedit charitatem,
in fide maxime fundatur. Ut autem actus fidei hac vim
habeat, oportet ut sit quasi firmatus per habitum infu-
sum fidei, per quem persona sit quasi permanenter, &
(ut sic dicam) connaturaliter fidelis. Et ita Durand. 2.
d. 28. q. 2. Et habitum fidei dicit infundi propter mu-
dum meriti. Imo Caiet. 2. 2. q. 171. art. 2. ad 3. ait, ad actum
fidei requiri habitum infusum, ut laudabiliter habeatur.

Sed hoc profecto gratis dicitur, & sine fundamen-
to, nam si habitus fidei infusus nihil infundit in actum
physice, & realiter, nullo modo reddit illum magis lau-
dabilem, vel acceptabilem, quia nec physice reddit il-
lum meliorem, nec moraliter, quia non est circum-
stantia eius, nec per se constituit personam in statu,
in quo possit conferre actui congruitatem ad meritum,
cum non obstante habitu fidei, peccator sit inimicus
Dei. Unde argumentor secundum: nam ea vis impetran-
di, quae est in fide, non est propter dignitatem perso-
nae, vel habitum eius, sed propter ipsum actum fidei
infusum secundum suam essentialem rationem, & con-
ditionem spectatum, ut aperte sentit August. locis ci-
tatis: ergo non sit sic meritorius per coniunctionem
ad habitum. Tertio primus actus fidei in eo, qui ante
baptismum ad fidem convertitur, non est elicitus ab
habitu, iuxta probabiliorē sententiam infra tractan-
dam, & tamen ut sit prius natura, vel, ut aliqui vo-
lunt, etiam tempore, est imperatorius etiam ipsius
habitus fidei, ad quem disponit proxime, ut est pro-
babilius; ergo hoc meritum non fundatur in habitu,
sed in ipso actu, ut procedit a divino auxilio. Ac pro-
inde non differat actus fidei in esse meriti imperatorij
a naturali actu fidei, ex sola conditione habituali per-
sonae operantis, sed ex aliqua reali proprietate, quam
tale meritum supponit in actu, propter quam est ne-
cessarium auxilium ad talem actum, & propter cuius
defectum actus naturalis fidei non est sic meritorius,
nec est dispositio ad infusionem habitus.

Secundo principaliter est illa differentia insuffi-
ciens ad explicandam supernaturalitatem actus fidei,
quia iuxta illam non esset necessarium auxilium gra-
tiae actuale ad faciendum actum fidei, neque etiam ad
constituendum illum in esse meriti. Consequens est
aperte contra Scripturam, Concilia, & Patres; ergo.
Sequela patet, quia illud meritum non est aliquid
reale in actu, nec supponit in illo aliquid, quod non
possit fieri viribus naturae, si enim credenti per vires
naturae Deus infundat habitum fidei, vel gratiam, eo
ipso sit ille actus meritorius de congruo, vel de con-
digno; ergo nullum actuale auxilium gratiae est ne-
cessarium ad credendum, etiam meritorie, sed solum
quod homo credat suis viribus, & Deus infundat, vel
iam infuderit habitum. Sicut in opinione eorum,
qui dicunt, actum virtutum acquirarum in homine
iusto esse meritorium de condigno, licet nullo alio
modo supernaturali fiat, nullum actuale auxilium
requiritur ad tale meritum, sed tantum status gra-
tiae. Falsitas autem consequentis satis constat ex vul-
garibus testimonijs. Non sumus sufficientes cogitare ali-
quid ex nobis, quasi ex nobis, sed sufficientia nostra ex Deo est. 1. Cor. 3.
Vbi licet sit sermo de cogitatione pia, & salutari, ta-
men ad illam dicitur homo insufficientis, non solum
ut per eam mereatur, sed etiam ut eam faciat, iuxta
illud, Sine me nihil potestis facere. Et hac ratione dicitur
Deus aperire cor ad credendum. Et hoc coniungunt
alia testimonia cap. 2. adducta, & plura similia asse-
mus infra de auxilijs gratiae, & de merito tractantes.
Hic ergo modus meriti non satis est ad supernatura-
litatem actus fidei, vel cuiuscumque virtutis infusae.

Tertio

6. *Tertius, seu
sus prædici
meriti.*
Tertio ergo modo intelligi potest hoc meritum per solam acceptationem extrinsecam Dei, ita vt actus fidei naturalis, & Christianus solum differant, quia Deus non acceptat priorem; posteriorem autem acceptauit, fideique Christiana solum addat supra fidem naturalem, quod Deus illam acceptauerit. Quod si inquiras, cur acceptauerit vnum actum, licet naturalem, eumque acceptando in esse fidei Christianæ illum constituerit, non vero alium similem? Respondent, id esse ex beneplacito Dei, quia in actibus potest nulla esse inæqualitas. Et hunc dicendi modum indicat valde Durandus, & de dispositione vltima ad gratiam idem videtur sentire Caietanus. Verumque autem continet doctrinam omnino vitandam, & contra illam maximè vrget ratio proximè facta, quod tota operatio vt est necessaria ad meritum vel de condigno, vel de congruo, vel vt sit dispositio ad gratiam, & remissionem peccati, sit sufficienter per solas vires naturæ: & tota gratia consistit in liberalitate Dei extrinsece acceptantis. Hoc autem repugnat Scripturis, & definitionibus Conciliorum, vt dixi. Destruit etiam veram rationem meriti, repugnatque Concilio Trident. quod ad meritum requirit actuale gratiæ influxum sess. 6. c. 16. vt suo loco videbimus.

7. *Expugnatio
1. 2.*
Præterea per illum dicendi modum non receditur à Pelagio, qui (vt supra vidimus) etiam admittebat extrinsecam gratiam Dei acceptantis nostram poenitentiam quoad remissionem peccatorum, damnatur autem, quia dicebat, ipsum actum sufficientem, vt acceptetur, nostris viribus fieri. Item necessario inciditur in errorem Semipelagianorum, quia licet nostra salus dicatur consummari per acceptationem, necessario inchoabitur à nobis facientibus. ipsos actus, quantum necesse est, vt acceptentur à Deo. Quod euidentius sequitur, si hæc acceptatio sit ex lege certa: si vero dicatur fieri pro arbitrio Dei, & vni concedi, alteri vero æque operanti non concedi. Per hoc non euitatur, quin is, cui fit talis gratia acceptationis inchoet salutem suam, quia re vera ille actus acceptatur propter bonitatem, quam habet, & aliunde sequitur absurda grauissima, & præcipuum est, quod illa inæqualitas repugnat regulis Scripturæ dicentis, vnumquemque referre, prout gessit, & Deum vnicuique reddere secundum opera sua. Ergo per solam rationem meriti non satis explicatur supernaturalitas istorum actuum, nisi forte à posteriori, in quantum in ipsis actibus supponit aliq̃ proprietatem realem fundantem meritum ex parte actus, & de ista conditione inquirimus, quid sit, si non est substantia actus.

9. *Convincitur
extrinsecam
factis quibus
aliis modis
extrinsece
supernaturalitatis.*
Atque hæc, quæ contra has sententias diximus, vniuersaliter procedunt, & conuincunt cõtra quemcunque alium modum extrinsecum, qui in talibus actibus consideretur, aut fingatur. Nam illud principium, quod ad hos actus necessaria est gratia efficiens cū nostris potentijs actus ipsos, concludit vniuersaliter aliquid debere fieri, & esse in ipso actu, quod non possit viribus naturæ fieri, possit autem fieri viribus gratiæ, & ideo supernaturalitatem actus non consistere in denominatione ab extrinseco fauore, vel gratia, sed in reali proprietate ipsius actus. Imo ex eodem principio colligitur, necessarium esse, actum supernaturalem ab homine fieri, etiam quoad ipsam supernaturalitatem, cooperantibus nostris potentijs cum auxilijs gratiæ. Probatur ex eodem principio, quia ideo ad actus requiritur principium efficiens super-naturale, & gratia, quia homo non potest operari actum, sicut oportet; ergo cum auxilio gratiæ operatur illum, sicut oportet; ergo ille actus, etiam vt talis est, qualis esse oportet, ac subinde vt supernaturalis, est à nobis cum auxilio. Dices, ad credendum, sicut oportet, esse necessarium auxilium, non quia intellectus noster efficiat in actu illam conditionem, quam particula *sicut oportet*, indicat, sed quia intellectus facit actum, & gratia facit, vt sit *sicut oportet*.

9. *Expugnatio
2. 3.*
Sed contra hoc sunt in primis loquutiones Patrum dicentium in his actibus supernaturalibus, qui libere à nobis sunt, totum esse à Deo, & totum à nobis, nec Deum operari in tali actu aliquid sine nobis, nec nos sine Deo. Deinde obstat, quia alias actus, vt supernaturalis, non esset liber, quia non fit libere, nisi quod sit actiue à nobis; ergo si id, quod est supernaturale in actu, non fit à nobis, non est pendens à libertate nostra; ergo neque actus vt supernaturalis libere fit: consequens videtur absurdum, quia talis actus non est meritorius, nec dispositio ad gratiam, nec medium proportionatum ad vitam æternam, nisi vt supernaturalis; ergo si vt talis non est à nobis, nec pendet ex libertate nostra, etiam vt meritorius, vel vt dispositio, non erit à nobis. Dices, supernaturalitatem actus esse nobis liberam non immediate, sed mediate quatenus à nobis pedit substantia liberi actus, cui Deus adiungit supernaturalem modum. Sed ex hoc inciditur in alia incommoda. Nam si lex illa sit infallibilis, vt Deus addat supernaturalitatem operi mere naturali, incidimus in inconueniens illatum, quod principium salutis in actibus liberis sit à nobis solis viribus naturæ operantibus, & merentibus, vt Deus addat supernaturalem actui. Si vero non est infallibilis lex, iam non est supernaturalitas actus in libertate nostra, quia etiam posito nostro actu, pendet ex sola libertate Dei, nec erit in potestate nostra conari ad actum supernaturalem, nec illum facere, sicut oportet ad salutem, sed hoc pendebit ex sola liberalitate Dei, etiam supposita tota cooperatione nostra post præuenientem gratiam. Necesse est ergo fateri, totum id, quod est supernaturale in actu libero, esse à nobis cum Deo cooperantibus, ac subinde non posse esse modum extrinsecum in actu.

10. *Expugnatio
3. 4.*
Vnde etiam facile excluditur aliorum opinio, qui dixerunt, supernaturalitatem actus consistere in esse quodam morali virtutis, seu honestatis supernaturalis, quod dicunt, non pertinere ad substantiam actus, sed esse modum eius, sine quo potest interdum tota substantia actus fieri, ac proinde vt sic fieri posse sine ea ratione gratia, quia est mere naturalis, licet cum tali esse virtutis non possit fieri sine gratia, quia vt sic est supernaturalis. Quam sententiam refert Medina. 1. 2. q. 62. vbi supra, & licet illam non approbet, minus improbabilem, quam cæteras censet. Sed in primis non potest hæc opinio ad actum fidei prout est in intellectu applicari: nã actus ille præcise spectatus non est actus virtutis moralis, sed intellectualis, cuius perfectio, seu esse virtutis intrinsecum est, & inseparabile ab actu, quia consistit in infallibili certitudine, & veritate, quam habet ex vi obiecti formalis, à quo sumitur substantialis, & intrinseca species actus. At vero assensus fidei sub ea ratione intellectualis virtutis est assensus supernaturalis, vt supra ostensum est; ergo eius supernaturalitas non potest consistere in illo esse morali accidentali. Confirmatur, quia si in assensu fidei, præter rationem intellectualis virtutis consideremus honestatem moralem, hæc dupliciter potest in eo considerari, scilicet, vel obiectiue, vel denominatiue, & quasi formaliter. Priori modo illa honestas est intrinseca, & inseparabilis ab actu fidei, nam ex eo ipso, quod est actus virtutis intellectualis talis ordinis, habet, quod sit honeste appetibilis, vnde illa honestas, vel est ipsa substantia actus, vel ad summum distingui potest ratione, eo modo, quo transcendentalis bonitas distinguitur ab ente, vnde necesse est, vt sit eiusdem ordinis cum ipsa substantia actus. Posteriori autem modo in actu intellectus est per denominationem ab actu voluntatis, & de hoc esse morali iudicandum est ex actu, à quo sumitur illa denominatio: & ita verum est in actu fidei etiam illud esse morale, esse supernaturale, quia prouenit à voluntate credendi, quæ supernaturalis est. Nihilominus tamen non potest in illo esse consistere proprie supernaturalitas assensus fidei, vt intellectualis est, quia non

Cap. VIII. Auctum fidei non esse supernaturalem ex modo accidentali, &c. 383

non potest hæc supernaturalitas consistere in denominatione extrinseca, ut generaliter probatum est. Alias etiam actus fidei humanæ imperatur ab aliqua voluntate supernaturali, esset tam supernaturalis, sicut assensus fidei infusæ, quod falsum esse constat.

Deinde non potest illa opinio ad fidem quoad voluntatem credendi accommodari. Duobus enim modis contingit, actum voluntatis esse actum honestum, & virtutis, scilicet ex obiecto intrinseco, vel ex relatione ad extrinsecum finem honestum. Prior honestas ex obiecto non est modus accidentalis in actu inferiori voluntatis, sed est differentia essentialis, & specificæ illius. Quamvis enim moralitas, prout dicit denominationem libertatis non sit essentialis actui quoad eius specificam entitatem, tamen ratio virtutis, & tendentia in obiectum honestum, ut tale est, est differentia essentialis, & constitutiva talis entitatis, ut suppono ex 1. 2. q. 18. Et declarari potest in actu charitatis Dei, nam ex proprio obiecto intrinseco honestus, & studiosus est. Vnde eadem charitas est in via, & in patria, & eandem honestatem habet, licet in via libere exerceatur, & in patria necessario. Constat autem ex supra dictis, voluntatem credendi esse honestam ex obiecto intrinseco, etiam si per aliam imperantem voluntatem ad extrinsecum finem non ordinetur. Ergo si est supernaturalis, ut re vera est, ratione huius honestatis, plane in specie sua essentialis, & non tantum in modo accidentali supernaturalis est. Quod si ultra hanc honestatem ponamus, addi aliam ex intentione finis extrinseci: aut finis ille est naturalis, & sic erit impertinens, quia ex tali relatione non redundabit in actum aliquod esse supernaturale, etiam per denominationem extrinsecam: si vero finis extrinsecus est supernaturalis, sic quidem intentio eius erit actus supernaturalis in specie sua, quia illa intentio habet pro obiecto suo immediato talem finem, & ita erit actus charitatis, vel spei, aut alius similis, & ita erit per se necessaria gratia operans, & cooperans ad talem actum ratione substantiæ eius, & modi intrinseci dantis propriam speciem illi entitati. Species autem accidentaria, seu denominatio, quæ potest inde redundare in voluntatem credendi, quatenus à tali intentione imperatur, est quidem modus supernaturalis accidentalis, & extrinsecus illi voluntati, sed non ab illo habet propriam supernaturalitatem, propter quam gratiam sui effectricem, tanquam principium proximum requirit. Et hic difficultas applicari potest ad omnes actus voluntatis, qui per se sunt supernaturales, & infusi, quia non possunt illam supernaturalitatem habere à fine extrinseco, nam etiam actibus virtutum acquisitarum communicari potest, sed oportet, ut ex obiectis suis illam habeant, ideoque non potest esse denominatio extrinseca, sed intrinseca, & specificæ honestas, quæ ex obiecto sumitur, ac propterea substantialis, & essentialis actui esse debet.

Tandem hinc facile refelli potest alius modus gratiæ, vel supernaturalitatis, qui in his actibus excogitari potest, nimirum, quia procedunt à cogitatione congrua cum ordine ad finem supernaturalem. Quem modum à nemine assertum, vel insinuat inuenio quoad fidei assensum: quoad voluntatem autem credendi insinuat illum P. Vazq. disp. 186. n. 20. §. Valeant, ubi licet loquatur sub disunctione dicens, siue assertamus esse supernaturalem quoad substantiam, siue acquisitum, &c. Satis vero indicat hunc posterio rem modum esse sufficientem, & illo supposito ait, ad illum requiri gratiam congruam cogitationis eo modo, quo ad alios actus bonos virtutum acquisitarum illam exigit. Vnde in disp. 187. de solo assensu fidei dicit esse supernaturalem in substantia.

Hæc tamen sententia facile ex principiis positis refutatur. Quia si illi actus tantum vocarentur supernaturales, quia haberi non possunt sine cogitatione congrua, solum essent supernaturales quoad fieri, non

quoad esse intrinsecum ipsorum, quod generaliter refutatum est. Et de assensu intellectus dici nullo modo potest, aliàs habitum per se infusum non postulat, est autem eadē ratio de voluntate credendi, quia debet esse eiusdem ordinis, & ad illam in Concilio Arausico æque gratia postulat. Item quia, ut supra ostendi, illa cogitatio non est verum gratiæ auxilium, imo nec propria gratia, tum quia alias non esset magis supernaturalis in ea sententia voluntas credendi, quam voluntas temperate comedendi; tum etiam quia alias eadem ratione dici posset, assensum ipsum fidei non aliter esse supernaturalem, quam ratione illius cogitationis congruæ, & voluntatis, à qua assensus imperatur. Vnde etiam fieret, voluntatem credendi res fidei ex autoritate parentum, vel traditione humana, si honesta sit, ut facile esse potest, non solum in catholico, sed etiam in hæretico quoad articulos, quos retinet, esse æque ex gratia, ac subinde æque supernaturalem, ac voluntatem credendi fidei Christiana, quia etiam illa erit ex cogitatione congrua.

Imo addo, non satis esse, quod illa cogitatio congrua sit ex revelatione, vel prædicatione verbi Dei supernaturalis concepta, si alioqui sit solis naturæ viribus formata, media talium obiectorum propositione, quia tota illa cogitatio non transcendit rationem extrinsecæ revelationis, & doctrinæ, & non est propria gratia excitans, quæ necessaria est ad voluntatem credendi. Vnde concludo, non minus esse actum supernaturalis ordinis voluntatem credendi, quam ipsum assensum credendi, quia omnes rationes factæ æque in utroque procedunt, ideoque in utroque est necessarium, ut illud, quo constituitur in esse actus supernaturalis, sit aliquid intrinsecum, & reale, vere, & phylice constituens, seu perficiens talem actum.

CAPVT VIII.

Actum fidei non esse supernaturalem ex accidentali modo intrinseco, seu illi inherente, & vera assertio concluditur.

Superest videndum, an esse supernaturale talis actus, si aliquis modus realis, extra speciem substantialem actus, eumque intrinsece afficiens. Nam hoc etiam à multis tentatum est, varijs tamen vijs, quia in nulla satis probabilis ratio inuenta est. Primo ergo dixit Scot. quem Gabr. Palud. & alij sunt sequuti, hunc modum esse intentionem fortasse maiorem, quam homo possit suis viribus efficere in tali actu, ut significat Scotus. Sed non potest subsistere, primo quia in actibus necessarijs ad salutem, nulla certa intentio est necessaria, sed actus quantumvis remissus sufficit, dummodo infusus sit, sicut de contritione alibi ostendi, & est eadem ratio de cæteris. Et de habituali gratia infusa est res notissima, eadem autem ratio est de dispositione ad illam; at vero modus ille, quem significant Concilia, quando dicunt sicut oportet, est necessarius ad salutem; ergo non est intentio. Præterea intentio actus est eiusdem ordinis cum actu, quod in omni qualitate verum est: ergo si substantia actus est naturalis, etiam intentio naturalis est: ergo sicut ad substantiam actus non est necessaria gratia, ita etiam nec ad illum modum erit. Quod si quis dicat, illam intentionem esse maiorem, quam ille actus naturæ sua postulet. Hoc in primis voluntarium est, & præterea per maiorem conatum naturalem cum maiori concursu ordinis naturæ posset talis intentio fieri; habitus autem supernaturalis parum, aut nihil deferui-ret ad illam intentionem: ergo supernaturalitas actus non consistit in illa intentione.

Huiusmodi erit modus durationis, si quis fingat, ad credendum, sicut oportet non satis esse, elicere actum, sed etiam durare, vel perseverare in illo, & hanc durationem non posse viribus naturæ fieri, ideoque ad illam esse necessariam gratiam; & actum cum tali